

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

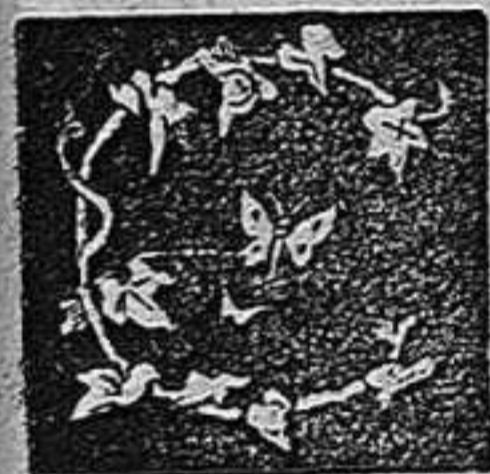
Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

L' ARTILLER DE ALCOLEA.

ONSIGNARÀ un dia l' historia, al narrar la famosa batalla de Alcolea, que la victoria estava indecissa entre las forsas que lluytavan per la llibertat d' Espanya y las que defensavan la vergonyosa tirania.

Un jove militar de alta graduació averigua que l' estat major enemich estava congregat en una caseta blanca que 's divisa desde 'l camp liberal. Al moment prepara una pesa d' artilleria, sona una canonada y una granada va a estallar dintre mateix de la caseta, refugi del quartel general.

Un casco de granada fereix en las barras al general borbónich y la victoria de Alcolea decideix lo triunfo de la revolució de Setembre.

En certs moments basta la bona punteria de un home per salvar la llibertat de un poble.

En Lopez Dominguez vá demostrar qu' era un magnífich artiller.

Sempre he cregut jo que no fora aquella canonada la darrera que havia de tirar lo general Lopez Dominguez.

En efecte: l' artiller de Alcolea acaba de repetir.

Desde que vá pujar l' esquerra, la politica espanyola vivia empantanegada en una bassa de llot corromput y pestilent. En Sagasta, amo de la majoria, havia presentat las sévas condicions, vergonyosas com tot lo que surt de aquell cervell sombrejat per un tupé que ha arribat á ferse llegendari.

Veus' aquí las condicions sagastinas:

Mantindrén en sos destinos á tots los empleats de la fusió.

Vos abstindrén de restabrir lo sufragi universal y de revisar la Constitució de 1869.

Esquinsarén lo vostre programa.

Me nombrarén president del Congrès.

No donarén un pás sense consultarme'.

Y 'l dia que á mi 'm passi pèl cap vos abraho la majoria y 'us esmicolo.

Ab aquestas condicions, tractém.

Y encare hi havia qui entrava en tractes ab aquest home. La paraula *conciliació*, era la paraula de moda. Conciliació y pasteleria á tot pasto: reunions y conferencias: are 'ns avenim, are no: are busquem una fórmula, are un' altra perque la primera no serveix..... ¿No 'us agrada l' anunci del sufragi universal? No importa, anunciarem la *universalisació del sufragi*... ¿Es ridícul? Tant se val: més ridícul fora caure del poder.

—Conciliació á tota costa! deya un ministre que venia esbufegant de certa casa de la Plassa de Orient.

—Sí, sí, responia un altre: conciliació y fora. Encare que avuy 'ns lliguém de mans, ja 'ns deslligarém un' altre dia.

Y vinga teixir enganys ab trama de mentidas. L' un procurava ensarronar al altre, valentse de paraulas ambiguas ó de doble sentit, ab l' intent ocult de rompre algun dia, anyadint al escándol de l' inconseqüencia, l' escándol de la mala fé y de la perfidia.

Haviam arribat á un extrém, en qu' era precis apartar d' aquell espectacle la vista ab horror y 'l ventrell ab ascós.

Quan tractavan de donar l' ultima má al Mensatje, després de quinze dias de marejador tira y afluixa, l' Artiller de Alcolea, no vá disparar una pesa; pero sí una frasse.

Una frasse que vá fer l' efecte de una granada.

Estavan reunits los sagastins y 'ls esquerrans transients: aquells empenyats en las exigencias de sempre; los darrers disposats á cedir per última vegada adoptant una nova fórmula tant pèrfida com totas las altres.

Lo Mensatje era un nou pastel: un nou desengany pèl pais, una nova causa d' escándol per tots los amants de la politica seria, leal y clara.

L' artiller de Alcolea, recordant potser lo famós crit de «Visca Espanya ab honra» va rompre la grua, posant cada cosa al seu lloch, y exclamant:

—Aixó no pot aguantarse!

Al estallar la granada la conciliació 's vá rompre en mil pedassos. En Sagasta desempenya avuy lo paper del general Novaliches á Alcolea: l' hi han destrossat las barras.

L' artiller de Alcolea acaba de prestar un nou servey á la causa de la llibertat.

En efecte alló no podia aguantarse.

No podian aguantarse, no, tantas humillacions, tantas impertinencias, tanta vergonya. No podia consentirse que un polítich desacreditat com en Sagasta, se comprometés á apoyar á l' esquerra, ab la condició precisa de que aquesta consentís bonament en participar del mateix descrédit que á n' ell l' abruma. No 's podia admetra una degradació seguida de un suícidí.

En Lopez Dominguez ha fet lo que devia. Séva serà la victoria, com vá serho en la batalla de Alcolea.

¿Qui ho dupta?

L' esquerra 's presentarà davant de las Corts y será derrotada pèls homes de 'n Sagasta.

Llavors vé 'l cas de demanar la disolució de las Corts.

¿Hi ha algú que dupti de que l' esquerra pugá obtenir lo que vá alcansar en Canovas, lo que vá alcansar lo mateix Sagasta? En cas de no obtenirho tant se valdria dir y assegurar que á l' esquerra van cridarla perque s' estrellés haventli imposat un impossible. Cridarla per conciliar-se ab en Sagasta era lo mateix que si l' haguessen cridada perque vuidés tota l' aygua del mar ab una panera foradada. La primera dificultat de l' esquerra ha sigut l' intemperancia de 'n Sagasta que

no ha tingut més que una fórmula: «Ferme jo esquerrá, may de la vida; féuvos vosaltres sagastins.»

Si l' esquerra alcansa 'l decret de disolució de Corts, tindrem sufragi universal y parlará 'l pais, que desde la Restauració fins are no ha pogut deixarse sentir. Y davant del pais tots devém inclinar-nos.

Pero si 's considera perillós lo tal decret de disolució y l' esquerra no arriba á alcansarlo, llavors vindrá la disolució de.....

¿De que?

Artiller de Alcolea, carrega 'l canó fins á la boca, apunta bé y dispara, que no 't faltarán los aplausos, las encaixadas y las felicitacions de tots los demócratas, de tots los liberals d' Espanya.

P. K.

ALS REYS.

LLISTA DELS «PEDIDOS» QUE ALGUNS LOS HAN FET.

ESITJO un marit rich, jove, guapo... y curt de vista.

Un noya casadora.

Necessito una xicota jove, guapa, rica... y borda.

Un minyó positivista.

Envíhinme una capa, ó un carrich, ó qualsevol cosa que abrigui.

Un que t'è fret.

Fássinme 'l favor d' enviarme algú que 'm robi la muller.

Un qu' está tip de la dona.

Remétinme uns quants prínceps imperials ó de qualsevolga classe, pera poderlos obsequiar.

Un arcalde primer.

Voldria un arcalde que 's cuydés més dels interessos municipals y que no obsequiés tant als prínceps.

La ciutat de Barcelona.

Me fan falta uns quants mils duros pera acabar lo meu grrrrran monument.

Cristófol Colón.

Voldria un governador civil que fés los ulls grossos.

Un timador.

Y jo una lley que abolís los carretons.

Un gos.

Me convindria un parell de dotzenas de fanals pera no estar tant á las foscas.

La plassa de Catalunya.

Envíhinme algú que 'm fassi pujar.

La Bolsa.

Tinguin la bondat de remetrem algú que m' acabi aviat.

Lo Parque.

Necessito unas calsas llargas.

En Fontro... etc.

Vull un tutor que 'm cuydi y 'm protegeixi, ja que 'ls meus pares m' abandonan.

La constitució del 69.

Vull una autoritat que prohibeixi la *Donna Juanita*.
Un neo qu' está tip de véurela.
Me convé un llibret qu' expliqui lo que vol dir *chic*,
pschutt y *v'lan*.

Voldria un qualsevol que 'm fes fè més bona cara.
Un jove f.
Lo gas municipal.

Envihinme forsa vi.
Un borratxo.

Envihinme forsa aygua.
Un taberner.
Desitjo un bisbe *flamenco* que sapiga empunyar lo
trabuch y clavar llenya al *Brusi*.

Necessito un llamp que mati en séch la esquerra di-
nástica.
El Correo catalán.

Me convé que vingui 'l cólera.
Un fusionista.
Un que fa caixas de mort.

Me fan falta molts quartos.
Un pare de deu fills.

Y á mi també.
L' hisenda espanyola.

Envihinme un govern que m' estableixi definitiva-
ment.
Lo matrimoni civil.

Mantinguin forsa temps al Sr. Lopez Dominguez en
lo ministeri de la Guerra, ja que 'ns apuja 'l sou.
Varios militares.

Voldria que m' enviés algú que 'm fes nou.
Lo matadero vell.

Desitjo que fassin augmentar la rassa dels neos.
Un comerciant de llana.

Ab tota urgencia fassin venir algú que 'ns adobi,
perque sinó 'ns trenquem.
Varios banchs... de crédito.

Necessito... ¿qué ho sé jo lo que necessito?
En Martinez Campos.

Ara voldria la vara d' alcalde primer.
En Cabot.

Tinguin la bondat d' enviar forsa filoxera...
Un vinicultor d' Espanya.

Remétins administradors de correus que no 'ns dei-
xin extraviar.
Varias cartas.

Volém lo decret de disolució.
Lo govern.

Voldria algú que 'm desviés d' una vegada.
La riera de 'n Malla.

Portin una situació que 'ns deixi estar tranquils al
cementiri y no 'ns fassi votar.
Dos morts.

Regálinnos una pistola pera suicidarnos.
Dos vius.

Envihinme forsa paciència pera suportar los governs
que tenim... y 'ls que tindrem.
Lo poble espanyol.

Fassin venir bèn aviat alló.
LA CAMPANA DE GRACIA.

—Per la copia:

FANTÁSTICH.

SAGASTA es y ha sigut en tots temps l' home més funest á la libertat d' Es-
panya.
Repassin la seva historia.
Los aradeístas l' hi tiran en cara l' haver romput la conciliació monárquica-democrática, provocant aixís la renuncia de D. Amadeo.

Los republicans, lo recriminan per haverse aprofitat del tres de janer, y haver provocat ab sas torpesas la restauració borbónica.

Los conservadors no 'l poden veure desde que dihent-se molt liberal s' apropia las sevas doctrinas.

Y 'ls esquerrans podran dirli que havent proclamat durant tant temps la Constitució de 1869, avuy renega d' ella fins al extrém de combatre á l' esquerra pèl mer fet de acceptar lo sufragi universal.

* *

«Tot pèl poder.»

Tal es lo lema de 'n Sagasta. Y quan l' alcanza s' hi ajéu y s' hi adorm.

A un home com ell, lo millor es tirarli un ós y deixar-lo en un recó rosegant.

Llegeixo en la *Dinastia*:

«Circula como válido el rumor de que Alemania de concierto con España se propone colocar en el trono al Conde de Paris.»

Bona recomenació pèl tal Conde de Paris. Una tarjeta de 'n Bismarck y 'ls francesos l' acceptaran de mil amores.

Veritat es que nosaltres podriam...

Pero pron feyna tenim á casa nostra, per ficarnos la dels altres.

Després de haverse romput la conciliació, diu qu' en Posada Herrera está empenyat en sostenir are més que may lo programa complert de l' esquerra.

En Posada Herrera es com la lluna: are está en quart creixent.

No s' espantin, ja vindran després los quarts menguants, y potsé 'ls eclipses.

Los que sostenian que D. Victor Balaguer com á president del Consell d' Estat havia donat la seva aprobació al tractat de comers ab Inglaterra, faltavan á la veritat.

Ni aquell tractat ha passat pèl Consell que presideix D. Victor, ni en Balaguer, proteccionista de tota la vida, havia de aprobarlo, cas que hi passés.

A cadascú 'l que siga seu.

Ventatjes del tractat ab Inglaterra:

Espanya té un milió noucents mil fusos; Inglaterra 'n té 42 milions.

Y 'ls libre-cambistas creuen que 'ns podém batre ab Inglaterra. Per cada espanyol nos abrahamon 21 inglesos.

¡Quin patriotisme!

*

Pero no 'ns espantém, que segons un corresponsal de Alemania dels que acompanyavan al *Krönprinz*, Espanya guanyará, perque es la nació de Europa que té major número de generals.

Per cada milió de habitants, Italia té 5 generals; Alemania, 6; Fransa, 8; y ¡¡ESpanya 35!!

Ja no veuen: ab un general per cada 28,000 espanyols, ja podém firmar tractats de comers siga ab qui 's vulga, sense temor de que ningú 'ns derroti.

L' alcalde de Santa Coloma nega 'l permís á uns joves per fer un ball lo dia de la festa major, á menos que paguin l' orquesta per la funció de iglesia.

A un alcalde per l' istil es precis condecorarlo. Lo govern l' hi envia un barber, l' hi fá la coronay en paus.

En Sagasta, 'l mateix home que defensa ab tanta terquedat la constitució de 1876, quan aquesta 's discutia l' atacava ab las següents paraulas:

«Per por, donchs, havéu deixat de consignar, havéu prescindit de la *soberania de la nació*, de la base del dret electoral, de la base de la organizació municipal y provincial; y de aquesta Constitució pot dirsen la Constitució de la *por*, y perque res hi falti tractéu de adaptarla als motllos estrets de que 'n sortí la Constitució de 1845 que visqué malament y doná mal fruit. Afortunadament aquesta constitució no 'l donará ni dolent ni bó, perque avants de neixe es morta.»

Qui ho havia de dir. En Sagasta dedicantse á *aixecá* morts.

Los sagastins han renyit ab los esquerrans. Pero 'ls qu' están empleats no desamparan los empleos.

—Y es molt natural, me deya aquest dia un socio del Cassino de 'n Rius y Tauler. ¿Que per ventura estém renyits ab la boca?

A Cadiz ván pendres precaucions militars. Idem á Zaragoza. Idem á Albacete. Idem á Jerez. Y fins á Barcelona.

Causa de aquestas precaucions: Un telégrama de un tinent de la Guardia civil, una mica tocat del bolet.

¡Que hi farán! En certs assumptos un no sab prou bé qui son los boigs, ni qui son los sabis.

Y molts vegadas los boigs fan bitllas.

Un párrafo de Pascal, gran pensador francès, á propòsit de lo monarquia hereditaria:

«Si 's tractés d' elegir lo capitá de un barco, ningú elegiria á un subjecte perque hagués nascut de tal ó cual familia; sino al més apte y al més digne. Las *locuras* dels pobles han fet precis lo primer medi per elegir al soberá, y aixís lo poder dels reys está fundat sobre las *locuras* dels pobles.»

Vajan aprenent.

Tots los homes de la revolució ván anar á Atocha á honrar la memoria del General Prim, lo dia del aniversari de la seva mort.

Y entre mitj en Sagasta vá ficars'hi d' esquitllentas.

L' home del tupé anava á veure si en Prim era bèn mort; perque si en Prim ressuscités... ¡Ay la mare!

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Passava un combregar per un carrer de Cornellá y un home vá descobrirse. Tot de un plegat lo rector surt de sota del parayguas y l' hi mou

una sarrassina dihentli que havia de agenollarse.—Y aixó que aquest rector té la costum, quan algú 'l troba per fora y 'l saluda, de no tornarli 'l saludo. De manera que avants de exigir als demès que s' agenollin, aquest rector hauria de donar una repassada á l' urbanitat.

L' ANY NOU Y L' ANY VELL.

Movent infernal estrépit, ab lo látigo á la má, y abarcant ab una ullada lo mon que ha de governá, corra l' any vuytanta quatre saltant barranchs y turons, y atropellant lo que troba sense consideracions.

—¡Alto! tot de cop l' hi crida lo vell any vuytanta tres

¿Hont vas, baylet, tant depressa?

—D' aixó no n' héu de fer res.

—¿Cóm que no? ¿que no 'm coneixes?

Míram bèn, mal educat.

—Prou que 'us miro, repatani...

—Pues bèn; jo soch l' any passat.—

Quan aixó sent lo del látigo s' atura tot corregut.

—Dispenséu, diu inclinantse;

no 'us havia conegut.

Pero ja que la fortuna

'us ha dut per 'quest indret,

sentémnos sobre aquest marje

y garlarém un-xiquet.—

Lo gueto 's deixa aná en terra,

á falta d' altre pedris,

y 'l jove, sense preámbuls,

se l' hi posa á parlar aixís:

—Bè, ¿cóm marxa 'l mon, nostramo?

—Noy no pot marxar pitjó;

si no sabs espavilarte,

no 't faltarà distracció.

Tres cents xeixanta cinch dias

me n' hi cuydat, ¡infelís!

¿qué farás tú, pobre Lássaro

ab tres cents xeixanta sis?

—¡Quins pronóstichs més *funébres!*

¿sabéu que ja m' espantéu?

—Més t' espantarás quan vajas

traginant la santa creu.

—¿Quins costums tenen los homes?

—Dolents, fill mèu, molt dolents;

passan la vida matantse

y descubrint nous invents.

—¿Invents? ¿per qué?—Per malmétre

y matarse més aviat.

—¡Vaya una gent més curiosa!

Pues... ¿y aixó es la *humanitat*?

—¡Ay! ¿que sabs poca gramática!

En lo llenguatge d' aquí

casi tot vol dí 'l contrari

del que tindria de dí.

Polítich vol dí impolítich,

governant vol dí farsant,

ideas vol dí mentidas

y capellá comerciant.

—Donchs, diguéu que quan se parla

tot s' ha d' entendre al revés...

—¡Uy! De farsa y de trafica

no se 'n pot pas véure més.

—¿Y las donas? ¿tambè ajudan

al desconcert general?

—¡Ay pobret, quin punt me tocas!

¿las donas? ¡Otro que tal!

S' ho han arreglat de tal modo,

que avuy ab bonas rahons

fan dur faldillas als homes

y ellas portan pantalons.

Se fican en la política

ván per tot sense recel,

y molts si no s' afaytan

es perque no tenen pèl.

—¡Ay! jo ja suho d' engúnia.

—Y que no 't falta rahó...

—Pero bèn, ¿no podréu dirme

cóm ne surtiré millò?

—Ni que risquis ni que rasquis,

los tormentos los tens segús;

sols te salvará una mica

aquest látigo que dú.

—¿Voléu dir?—¡Vaya! No ho duplis,

y aprofita la llissó:

al que 't vingui ab saragata,

trompada que te crió.

No 'n faltarán de protestas,

pero aixó no vol dir ré;

si un se queixa tú l' hi cridas:

¿y á mi qué me cuenta usté?

Per no haver s' pigut ferho,

tothom s' ha rigut de mi

y m' han tingut com un ensa

íentme passá 'l pe'egrt.

—Per cetra, donchs, pendré 'l látigo?

—Y llenya á tort y á través...

—¿No sabéu res més per dirme?

—No baylet, no sé res més.

—Endavant; ve, am si logro

portá la barca á bon port.

—Vés, que si no 't tornas ximple,

ja podrás dir que tens sort.—

Lo jove vuytanta quatre

torna á rependre 'l camí,

dant dos ó tres latigassos

al vell que encare es allí.

—¡Ah! pillat. ¿Es dir que 'm pegas?

crida 'l gueto tremolós.

—Vaya! respón l' altre anantsen; comenzo á fé 'l qu' héu dit vos.

C. GUMÀ.

pesar de que 'l govern ha prohibit to-
tas las rifas menos la qu' ell fá, á Cas-
tellgali cada diumenje 'l vicari rifa un
gall, á benefici de las *Higas de Maria*.
Lo vicari de Castellgali es un home
de sort, perque pren un billet y casi
cada festa l' hi toca 'l gall á n' ell.
Ell si que no podrá dir:—Peiúlo al pobre Peret!

Del corresponsal T. S. de *La Vanguardia*.

«En Lopez Dominguez ha anat á Palacio y está molt tranquil y satisfet; en Sagasta ha estat més de dos horas á Palacio y diuen los seus amichs que está molt satisfet y tranquil.»

¿Creurian una cosa?

¿Creurian que jo, republicá de tota la vida, sense necessitat de anar á Palacio estich mil vegadas més tranquil y satisfet qu' en Lopez Dominguez y en Sagasta?

En Lopez Dominguez aumenta 'ls sous del exercit.

Refrá vell: «Qui assegura, dura.»

Refrá nou: «Militar bèn pagat, defensa la llibertat.»

Un obrer, víctima de una desgracia 's suicidá: la seva familia tracta de donarli sepultura eclesiástica, y 'l Prior del Hospital, al enterarse 'n pregunta:

—¿Ya t'è diners la familia?

La mateixa sollicitut vá presentarse al capellá del Cementiri, 'l qual vá fer la mateixa pregunta:

—¿Ja t'è diners?

No hi hagué medi d' enterrarlo decentment. Lo desgraciad suicida aná á parar al Corralet.

¿Se recordan de que 'l bisbe anava de brasset ab lo *Kronprinz*? ¿Tenen present que parlava ab ell contínuament?

¿Cóm s' explica aquesta amistat íntima entre un bisbe católich y un príncep protestant? ¿Cóm se comprén tanta sollicitut, tanta íntimitat, tants desitjos de complaurel?

Es molt senzill: es que 'l príncep t'è diners.

L' escala del cel es llarga.

Pero deixant una dobleta de cinch duros á cada esglahó, no faltarà qui 'ls puji á coll y bé.

No sembla sino que ab un grapat de monedas tota la cort celestial tinga de anar á l' aranya estira-cabells.

Lo general Lopez Dominguez vá rompre la conciliació, exclamant:

—Aixó no pot aguantarsel!

Sempre hi cregut lo mateix:

—Ciudadans, aixó no pot aguantarsel!

A Sant Petersburg s' ha descubert una nova conspiració nihilista militar contra l' Emperador.

Pochs dias endarrera l' Emperador sortia á cassar, vá volcar y vá masegarse l' esquena.

Los caballs del trineo debian estar en connivencia ab los nihilistas y van fer lo que aquests no han sapigut fer encare: derribarlo.

—¿Qu' hem de fer Sr. Sagasta? preguntan los empleats, després de rompuda la conciliació.

—Cóm qu' hem de fer?.. ¿Y aixó preguntéu? Quedarvos al puesto mentres poguéu. Heu de considerar que las cessantias son llargas y angustiosas. Un dia més de menjar significa un dia menos de dejuni.

La política sagastina ha tingut sempre uns horizonts molt inmensos.

Las voras del plat.

Ja tenim un altre tractat de comers aprobat.

Aquest es ab Holanda.

D' aquesta feta s' abaixarán los formatjes..... Are que tindrem formatjes, no faltarà sino una cosa.

Que 'ns quedin quartos per comprarne.

Cassat al vol:

—Pero ¿es veritat que s' ha rompud la conciliació?

—Fugi home; que s' ha de haver rompud... Si ni menos s' ha enganxat.

—¿Qu' héu fet, esquerrans, durant tant temps, de tenir tractes ab los sagastins?

—Es que buscavam una *inteligencia*.
—Ah, sí... y havèn trobat una *tonteria*.

S' ha parlat, durant algun temps, de un ministeri Concha.

Los metjes polítichs creuen que 'l país ha de suar, y per aquest motiu tractavan de tirarli una *Concha* al lit.

Pero ja no es necessari això. Va dirse que ab en Concha pujaria en Camacho y 'l país vá arrencar una suada que cada gota era com una pesseta.

Ha sigut nombrat governador militar de Guadalajara 'l brigadier Sr. Agulla.

Are no més falta saber quin dia posarán fil á la agulla.

¿Quin dia, Sr. Lopez Dominguez?

Lo corresponsal de la *Vanguardia* resumint la política:

«Restan, donchs, ó en Sagasta ó en Cánovas.»

Es veritat: en Cánovas y en Sagasta restan.

Y l' esquerra multiplica.

Sr. Rius y Taulet, comensi á ensabonarse las patillas.

L' esquerra triunfa, l' arrós s' acaba. ¿Que t'è qu' está tant groch?

—Ay que tinch!.. ay que tinch!..

Gira 'ls ulls en blanch y cau desmayat.

La vara rodola per terra.

Lo Sr. Cabot la cull, y enarbolantla, exclama:

—A ver: dos camilleros. Portinlo tot seguit á la casa de socorro.

Los portugueses están á punt de reformar la constitució. Entre las modificaciones projectadas s' hi conta la de que 'l rey no podrá sortir del país sense permis de las Còrts.

A qui som més generosos.

Aquí 'l deixém marxar sempre que vulga.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*En-da-vi-nat*.
2. SINONIMIA.—*Cap, cap, cap*.
3. TRENCA-CAPS.—*Mora la Nova*.
4. GEROGLIFICH.—*La universalisació es una pasturada*.

Han endavinat totes cinch solucions los ciudatans Borinot y Tricus, 4 Pep del Sol; 3 Un d' Arbucias; 2 Crosps y Dos Liberals y 1 no més Marieta N. y C., Resquicias y Un veterano.

XARADA.

Un que quan parla de *prima-invertida* parla en dos; un dels meus amichs millós y que més mon cor estima, me vá dir:—*Prima-segona-tercera-quarta* una xarada no ab *dos-quart* versificada, pero fés que sigui bona.

Y com sempre l' anhel tinch de complaurel, al instant vaig anar versificant y ja feta l' hi vaig cinch.

Si estava bèn feta ó mal, lector no t' ho diré pás; pero ben clar comprendrás que fou escrita *total*.

UN TAPÉ Y F. DE T.

ACENTÍGRAFO.

Lo pare de la Mercé vá aná á fira á tot ab u y m varen dir que vá dú uns *total* posat ab e.

DOS LIBERALS.

CONVERSA.

—¿Vol venir Sebastia?
—Narcisa, vult venir, sí, Pero ¿ahont tenim de aná?
—Allá ahont acabem de dí

RAMON ROMANISQUIS.

ROMBO.

...

...

...

Omplir los pichs ab lletas que llegidas vertical y hori-

sonalment digan: Primera ratlla: una consonant.—Segona: un licor.—Tercera un home públich.—Quarta: una sustancia dolça y Quinta: una consonant.

UN TENORIO.

GEROGLIFICH.

××

IP

ci

:

:

pany

A

DOS CARLÍFUGOS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciudatans Mapa-Mundi, Noy de primera, Pepet Simpálich y Píscolavis.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciudatans Anónim, Un Tonto, Un Veterano, Resquicias, Tenorio, Simon Sedruol, Pep Llatrana, Malas Bestias y F. Labia.

Ciudadá Pepet Simpálich: Insertaréu los geroglífichs.—Crosps: Id. ters y nivell.—Pep del Sol: Insertaréu logogrifo y quadrat de paraulas a que 's refereix. Envihi lo que vulga y sera sempre ben rebut.—Dos liberals: Insertaréu lo que 'ns envia.—J. Reig y V. Id. dos quentos.—J. Comas. Hi ha una idea en la poesia; la forma es fluixa.—Marieta N. y C.: Insertaréu un rombo.—J. Prats y M.: Id. molta cosa de lo que 'ns remet.—Nas de punta inglesa: Publicaréu dos geroglífichs.—Sir Byron: Esta millor: pero per insertarse s' hauria d' arreglar.—Pepet del Carril: Ja haurá vist una proba de que destijém complaurel.—S. de la B: Insertaréu un rombo.—María Bocanegra: Esta bé com de costum.—J. V. Comabella: Queda servit.

Il·lustrat ab multitud de caricaturas dels senyors MESTRES y MOLINÉ.

Lo text pertany als principals escriptors catalans. Tot aixó no val més que

UN ral.

Se ven en la llibreria de Lopez.—Rambla del Centro, 20. y en las principals llibrerias y kioscos.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

ab xaradas, epigramas, endevinallas y fins guisat per las cuineras.

Gran assortit per tots los gustos y totes las fortunas. Divuixos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de totes classes y preus baratissims, desde 1/2 rals fins á 18. Tot aixó ho trobarán en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin a veure'ls y se convencerán que no exagerém.

VENTA AL POR MAJOR Y MENOR Als corresponsals s' otorgan grans rebaixas.

LIBROS PARA AGUINALDOS Y REGALOS.

Gran coleccion de obras de lujo y económicas ilustradas con preciosas láminas e negro y colores, elegantemente encuadradas.—Precios desde 2 reales en adelante.—Libreria de Lopez. Rambla del Centro, 20.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse Arch del Teatro 21 y 23.

LO QUE DURÁN LOS REYS.

A Catalunya.

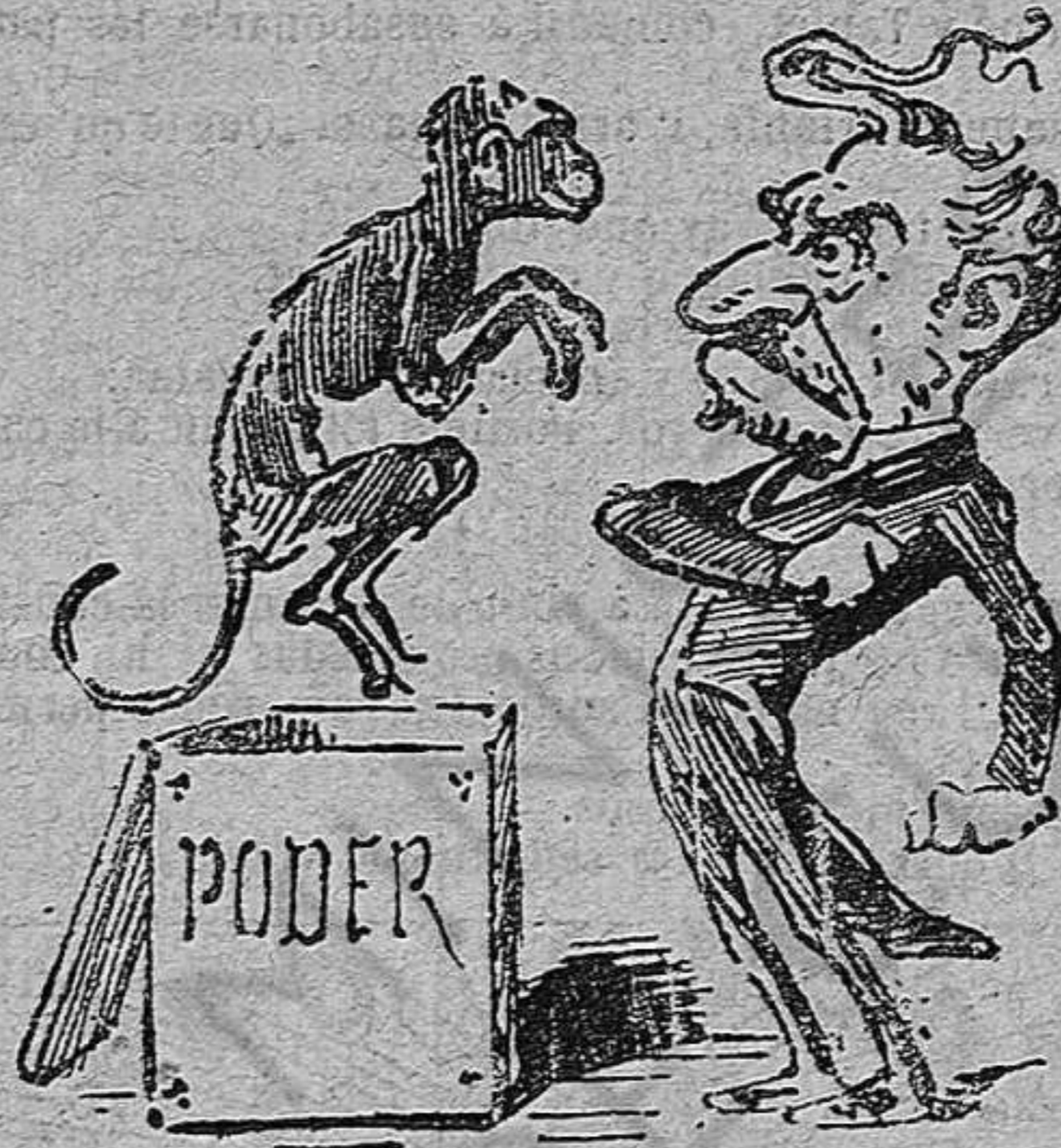
Al Contribuyent.

Als militars.

A D. Anton.

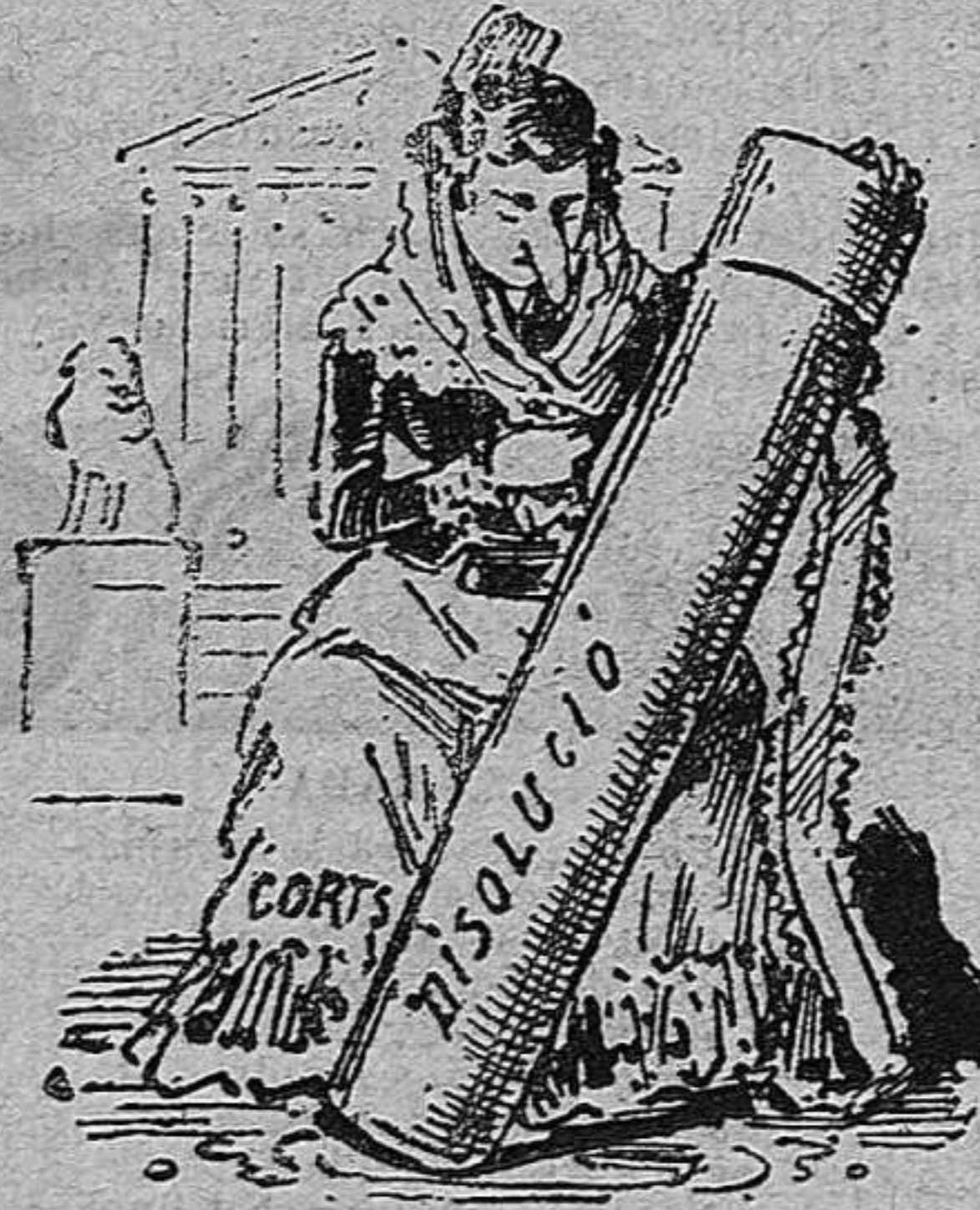
A D. Matèu.

A D. Arseni.

A Barcelona, arcalde nou.

A las Corts.

Al coronel de húsars.

A D. Joseph, un camaleon.

A D. Cristino un gran petardo.

Y á la Democracia... Allò.